

בדונם של הים

בתחום הרחב של עיצוב פנים יש דרכים רבות ושונות להצליח ותת-תחומים מגוונים להתמקצע בהם. פגשנו לשיחה שלושה אנשים שחצבו לעצמם דרך מקצועית שונה מזו המקובלת - והצליחו בענק | עומר טל

פריחת נישת הלייף-סטייל בכלל ועיצוב הבית בפרט הביאה באופן טבעי לעלייה בכמות השירותים הרלוונטיים שניתנים למי שרוצה לרכוש, לחדש או רק לפנטז כיצד להפוך את מעונו לאטרקטיבי ומפנק יותר. בשל הפוטנציאל הכלכלי והדימוי הסקסי והמסוגנן, רבים שואפים לעבוד בתחום. מתוך אלו שכבר מוציאים מהנישה את לחמם, בולטים המצליחים באמת. ומכיוון שמדובר בשדה יצירתי די חדש, לא מפתיע שאלה הגיעו אליו בדרכים אלטרנטיביות. ביקשנו מאורלי רובינזון, גילי אונגר ומושיק גלאמין - שלושה שמות שמוכרים בתחום העיצוב וגם מחוצה לו - לספר איך התחילו, איזו דרך עברו ואיך הגיעו לאן שהגיעו.

גילי אונגר: מצילום להלבשת בתים (דרך האינטרנט)

חדירות שעליהן חתום גילי אונגר כ"מלביש בתים" מתאפיינות בצבעוניות עזה ובטקסטילים שמחים, שלא מתכתבים זה עם זה במובן הקלאסי ובוודאי

יחסי הציבור קורים מעצמם. גילי אונגר

לא עונים להגדרה של "נגיעות צבע", ובכל זאת מצליחים ליצור ביחד התבואה מושלמת. אונגר הפך לעצמאי בתחום הלבשת הבתים באמצע שנות ה-30 לחייו, סוג של "לייט בלומר". הצלחתו הרבה היום לא משקפת את המהומות שהיו בדרך. הוא בוגר המחלקה לצילום בבצלאל, שרצה בזמנו להיות צלם אופנה ובחר במסלול נטול כל אוריינטציה מסחרית, אבל למרות התלסמות קצרה אצל דיוויד לה-שאפל בניו יורק במסגרת חילופי סטודנטים, הוא מספר "הבנתי שזה לא המקום שלי". ב-2001, אחרי שירד מבולבל מהר הצופים, התחיל לעבוד בקסטיאל וגם את הפאזה הזו עזב במהרה. "ישבתי שנה וחצי בבית וחיפשתי את עצמי. הייתי דייל אוויר רק ב-2004 אמרתי יוואלה, זה לא מתאים. הבנתי שאלה החיים וצריך להתחיל מאיפשהו". המקום הראשון שבו עבד בתחום הלבשת הבית היה "יולה מרוק". "לאט לאט התחלתי להבין בשירות ובטקסטיל והתחלתי להשתפשף קצת", הוא מספר משם עבר לעבוד אצל היבואן הישראלי של חברת סברובסקי כמעצב ראשי במחלקת בדים, ורק אחר כך, בסיוע פסיכולוג ומאמן עסקי, החליט להפוך למלביש בתים עצמאי.

למה דווקא הלבשת בתים?

"הבנתי שהעולם הגלובלי יצר אחידות, וזה דבר שלילי שחשתרש בתחום הלייף-סטייל. הרגשתי שחללי מגורים נראים כאילו אותו מעצב עשה אותם פייסט: תמיד אותם פרזולים לחלונות, המטבח תמיד יהיה לבן... אחרי שיש כשנכנס הטרנד של טוסקנה-פרובנס זה לא היה זה - הכל מיוצר באיטליה וכולם עושים את זה. שעמום".

אז איך תרמת לשינוי המצב?

"יש לי חופש ואני משלב בין כל השפות והחומרים והצבעים. השפה שלי היא

שפה מובחנת וצבעוניות אופיינית שהן תוצאה של דיאלוג עם הלקוח. חדרים שהלביש אונגר

ושפה גרפית טובה - והם מבינים. שימשתי באתר מההתחלה כארט-דיירקטור, לקחתי מעצב ומתכנתת, אבל אני מעורב בכל פסיק ובכל מונט. אני לא עושה קידום בגוגל, ומה שהביא אותי למקום שבו אני נמצא היום אלו יחסי ציבור שקורים מעצמם בגלל האתר הצבעוני והצילומים המרהיבים".

דווקא בפינטרסט אתה לא נמצא.

"בשבילי פינטרסט זו לא השראה אלא העתקה. אני לא נגד, אבל מבחינתי השראה מגיעה מלצאת לים או לעיר. לא מעניין אותי לראות מה אחרים עושים, אלא לחוות דברים שמתוככם עולה היצירה". בימים אלה מתחיל אונגר את המחזור השני של סדנה מטעמו, שבה הוא מלמד הלבשת בתים. "אחת הסיבות שהקמתי את הסדנה הייתה כי רציתי להעסיק אנשים נוספים בסטודיו שלי, והרגשתי שאני לא יכול לסמוך על בתי הספר בתחום כי הם ארכאיים. יש לי סטודנטים שלמדו במקומות כאלה והם לא יודעים מה זה רוחב בד, איך להתאים וילון לחלון, איך באמת להעז. ברגע שאתה בא ללקוח עם ביטחון ואתה חושב באמת ובלי פלצנות שוורוד ילך מצוין עם כחול וצהוב, אתה מוכר לו את החוויה הזאת, וגמרנו".

טעם בולט שמפתה להמשיך לגלול. "הדף העסקי שלי בפייסבוק עושה את כל הבאזז מסביבי, ומה שמיחד אותו זה שאני לא סתם משווק בצורה אגרסיבית את המוצר שלי, אלא מביא את עצמי כאדם וכאמן, בין אם אני מסתובב עם לקוח, מוזמן לאירוע או הולך למסעדה. יש לי המון עוקבים ולדעתי זה בגלל שיש אצלי משהו מאוד אותנטי".

גם האתר מתאפיין בצילומים משובחים, אבל

הקרדיט הוא לא שלך. למה?
 "את הבתים המוגמרים באתר מצלמים צלמים מקצועיים, כי חלק מהתפקיד של הצילום זה לספר מציאות ואני רוצה שכל צלם יספר את סיפור הבית שלי אחרת. בגלל שאני בוגר המחלקה לצילום אני יודע לבקש מה שאני רוצה".

לכולם יש היום אתרי אינטרנט מושקעים. מה הפך את שלך למיוחד ובוולט כבר מראשית דרכו?

"כשהחלטתי שאני רוצה להיות עצמאי, עשיתי הכל לפי הספר. הסתכלתי על האתרים של **טום פורד וקרל לגרפלד** והבנתי שאני רוצה אתר תדמיתי בלבד, שלא יכלול מוצרי צריכה ולא יאכיל את הגולשים בכפית. אנשים הם אינטליגנטיים ומספיק שהם רואים תמונות

נוצאה של דיאלוג עם הלקוח. הלקוחות שלי לא מקבלים הדמיות או לוחות השראה כדי לא להתקבע, אני רוצה לשנות את דעתי מאה פעם עד זרגע האחרון. אני מקשיב יותר למה שלא נאמר כדי להבין מה הם באמת צריכים".

זאם במבט לאחור הלימודים בבצלאל, נטולי זהקשר המשחרי, קשורים למה שאתה עושה היום?
 "תחום הלבשת הבית, בשונה מעיצוב פנים או זאדריכלות, הוא יותר בגדר אמנות. אין פה ניסוק בתקנים ובהיתרים, בגובה השקעים או רוחב המדרגה. אני לא תוצר של אף בית ספר לווטני. טיפחתי שיטה. כל החומרים והסגנונות זרושים לפניי. מה שמשנתנה מבחינת עיצוב אצלי הוא החומר והפורמט, וכשאדם הוא יצירתי ומבין את הטכניקה הוא יכול ליצוק את הקונספט, אז אין הבדל גדול בין עיצוב שמלה או סט לבין עיצוב חלל".

אבל זאת לא רק ההסתכלות האמנותית שלוטשה בבצלאל. דף הפייסבוק העסקי שלו מוכיח שאונגר באמת יודע לצלם, ויש לכך חלק גדול במינוף העצמי שלו. הוא לא אוהב ללייקים מהסוג שנלחץ אוטומטית, והדבר נכון גם לגבי אתר האינטרנט וסרטון התדמית שלו. הכל עשוי בטוב